

Czwartek, 18 maja 2017 r.

P8_TA(2017)0223

Perspektywy pomocy technicznej w ramach polityki spójności

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 18 maja 2017 r. w sprawie perspektyw pomocy technicznej w ramach polityki spójności (2016/2303(INI))

(2018/C 307/15)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, a w szczególności jego tytuł XVIII,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1303/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające wspólne przepisy dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności, Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich oraz Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz ustanawiające przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności i Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 1083/2006 (zwane dalej „rozporządzeniem w sprawie wspólnych przepisów”⁽¹⁾),
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1299/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. w sprawie przepisów szczegółowych dotyczących wsparcia z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego w ramach celu „Europejska współpraca terytorialna”⁽²⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1300/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. w sprawie Funduszu Spójności i uchylające rozporządzenie (WE) nr 1084/2006⁽³⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1301/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. w sprawie Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego i przepisów szczególnych dotyczących celu „Inwestycje na rzecz wzrostu i zatrudnienia” oraz w sprawie uchylenia rozporządzenia (WE) nr 1080/2006⁽⁴⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1304/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. w sprawie Europejskiego Funduszu Społecznego i uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 1081/2006⁽⁵⁾,
- uwzględniając rozporządzenie delegowane Komisji (UE) nr 240/2014 z dnia 7 stycznia 2014 r. w sprawie europejskiego kodeksu postępowania w zakresie partnerstwa w ramach europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych⁽⁶⁾,
- uwzględniając wniosek w sprawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady dotyczącego utworzenia programu wspierania reform strukturalnych na lata 2017–2020 oraz zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 1303/2013 oraz (UE) nr 1305/2013 (COM(2015)0701),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 16 lutego 2017 r. w sprawie inwestycji na rzecz zatrudnienia i wzrostu gospodarczego – maksymalizowanie wkładu europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych: ocena sprawozdania na mocy art. 16 ust. 3 rozporządzenia w sprawie wspólnych przepisów⁽⁷⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 9 września 2015 r. zatytułowaną „Inwestycje na rzecz wzrostu gospodarczego i zatrudnienia: wspieranie spójności gospodarczej, społecznej i terytorialnej w UE”⁽⁸⁾

⁽¹⁾ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 320.

⁽²⁾ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 259.

⁽³⁾ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 281.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 289.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 470.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 74 z 14.3.2014, s. 1.

⁽⁷⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2017)0053.

⁽⁸⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0308.

Czwartek, 18 maja 2017 r.

- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 10 maja 2016 r. w sprawie nowych narzędzi rozwoju terytorialnego w polityce spójności na lata 2014–2020: zintegrowane inwestycje terytorialne (ZIT) i rozwój lokalny kierowany przez społeczność (CLLD) ⁽¹⁾,
  - uwzględniając sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego z dnia 16 lutego 2016 r. zatytułowane „Usprawnienie pomocy technicznej dla Grecji wymaga poświęcenia większej uwagi rezultatom”,
  - uwzględniając analizę zatytułowaną „Pomoc techniczna z inicjatywy Komisji” opublikowaną przez Dyрекcję Generalną ds. Polityki Wewnętrznej PE (Departament B ds. Polityki Strukturalnej i Polityki Spójności) we wrześniu 2016 r.,
  - uwzględniając pismo Komisji Budżetowej,
  - uwzględniając art. 52 Regulaminu,
  - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rozwoju Regionalnego (A8-0180/2017),
- A. mając na uwadze, że pomoc techniczna – z inicjatywy Komisji czy też państw członkowskich – odgrywa istotną rolę na wszystkich etapach wdrażania polityki spójności oraz stanowi ważny instrument służący pozyskiwaniu i utrzymywaniu dobrze wykwalifikowanych pracowników administracji, tworzeniu stabilnego systemu zarządzania europejskimi funduszami strukturalnymi i inwestycyjnymi (EFSI) i ich wykorzystywaniu, a także rozwiązywaniu problemu wąskich gardeł przy wdrażaniu oraz przy udzielaniu użytkownikom pomocy w opracowywaniu wysokiej jakości projektów; mając na uwadze, że należy przeanalizować możliwości wykorzystania pomocy technicznej na etapie przygotowywania programów;
- B. mając na uwadze, że organom lokalnym, regionalnym i krajowym często brakuje zdolności do wydajnego i skutecznego wdrażania EFSI oraz do zorganizowania partnerstwa z innymi instytucjami publicznymi, w tym władzami miejskimi, partnerami gospodarczymi i społecznymi oraz podmiotami reprezentującymi społeczeństwo obywatelskie, zgodnie z art. 5 rozporządzenia w sprawie wspólnych przepisów; mając na uwadze, że istnieją znaczne różnice pod względem potencjału administracyjnego poszczególnych państw członkowskich i regionów;
- C. mając na uwadze, że partnerzy zaangażowani w przygotowywanie i wdrażanie polityki spójności również powinni mieć dostęp do środków pomocy technicznej, w szczególności w dziedzinach takich jak budowanie potencjału, tworzenie sieci kontaktów i porozumiewanie się w sprawie polityki spójności;
- D. mając na uwadze, że organom krajowym, lokalnym i regionalnym trudno jest utrzymać wykwalifikowanych pracowników, którzy często odchodzą do lepiej płatnej pracy w sektorze prywatnym lub na bardziej intratne stanowiska w organach krajowych; mając na uwadze, że poważnie obniża to zdolność organów publicznych do udanego wdrożenia EFSI i do osiągnięcia celów spójności;
- E. mając na uwadze, że istnieje pole do poprawy monitorowania i oceniania pomocy technicznej pomimo nacisku na większe ukierunkowanie na wyniki w okresie programowania 2014–2020, a także pomimo faktu, iż okres ten upłynął już niemal w połowie;
- F. mając na uwadze, że należy zoptymalizować powiązania między pomocą techniczną z inicjatywy Komisji a środkami pomocy technicznej stosowanymi na szczeblu krajowym i regionalnym;

Pomoc techniczna z inicjatywy Komisji (art. 58 rozporządzenia w sprawie wspólnych przepisów)

1. odnotowuje, że zasoby dostępne na pomoc techniczną z inicjatywy Komisji zostały zwiększone – w stosunku do poprzedniego okresu programowania – do 0,35 % rocznych alokacji EFRR, EFS i Funduszu Spójności po odliczeniach na rzecz instrumentu „Łącząc Europę” i Europejskiego Funduszu Pomocy Najbardziej Potrzebującym;
2. z zadowoleniem przyjmuje działania Komisji sfinansowane ze środków pomocy technicznej, szczególnie jej prace nad instrumentem TAIEX REGIO PEER 2 PEER, ramami kompetencji i narzędziem do samooceny, paktami na rzecz uczciwości, przewodnikiem dla osób odpowiedzialnych za udzielanie zamówień publicznych wyjaśniającym, jak uniknąć 25 najczęstszych błędów popełnianych w tej dziedzinie, oraz badaniem dotyczącym bilansu potencjału administracyjnego w dziedzinie zamówień publicznych we wszystkich państwach członkowskich; wzywa państwa członkowskie do korzystania z takich inicjatyw; podkreśla, że takie instrumenty powinny odgrywać większą rolę w polityce spójności po 2020 r., i w związku z tym apeluje do Komisji, aby uwrażliwiła na ich wykorzystywanie podmioty szczebla regionalnego

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0211.

Czwartek, 18 maja 2017 r.

i lokalnego, w tym na obszarach wyspiarskich; zaleca rozszerzenie zakresu instrumentów TAIEX REGIO PEER 2 PEER na wszystkich partnerów zgodnie z art. 5 rozporządzenia w sprawie wspólnych przepisów, aby zapewnić szeroką wymianę doświadczeń, przyczynić się do budowy potencjału i ułatwić czerpanie korzyści z dobrych praktyk;

3. uważa za konieczne, aby Komisja przystąpiła do oceny skuteczności i wartości dodanej wdrożenia paktów na rzecz uczciwości – mechanizmu kontroli cywilnej na rzecz zabezpieczenia funduszy UE;

4. odnotowuje prace grupy zadaniowej ds. Grecji i grupy wsparcia ds. Cypru związane z wdrażaniem EFSI w tych dwu krajach, w szczególności w odniesieniu do wskaźników absorpcji, pamiętając przy tym, że jest to tylko jeden z wyznaczników umożliwiających pozytywną ocenę polityki spójności; zauważa jednak, że według specjalnego sprawozdania Europejskiego Trybunału Obrachunkowego pt. „Usprawnienie pomocy technicznej dla Grecji wymaga poświęcenia większej uwagi rezultatom” w zakresie wdrażania skutecznych i trwałych reform osiągnięto zróżnicowane rezultaty; w związku z tym wzywa Komisję do sporządzania sprawozdań w sprawie wyników działań prowadzonych w Grecji przez Służbę ds. Wspierania Reform Strukturalnych; podkreśla, że należy kontynuować i usprawnić – w oparciu o doświadczenia zdobyte w okresie programowania 2007–2013 – pracę grupy zadaniowej ds. lepszego wdrażania, aby wspierać inne państwa członkowskie, które doświadczają trudności przy wdrażaniu polityki spójności;

5. odnotowuje utworzenie programu wspierania reform strukturalnych i zauważa szereg potencjalnie płynących z niego korzyści dla polityki spójności, a także dla innych obszarów; wzywa do uczynienia go spójnym i zbieżnym z zaleceniami dla poszczególnych krajów w obszarze polityki spójności; uważa jednak, że jakiegokolwiek ewentualne przedłużenie programu nie powinno wiązać się z odejściem od założeń celów tematycznych polityki spójności oraz że nie należy zabierać środków z pomocy technicznej w ramach EFSI; wzywa Komisję do zapewnienia, we współpracy z państwami członkowskimi, jak najlepszej koordynacji i komplementarności między działaniami finansowanymi z programu wspierania reform strukturalnych a pomocą techniczną oferowaną w ramach EFSI, tak aby skoncentrować działania na maksymalizacji wpływu w dążeniu do osiągnięcia celów polityki spójności;

6. odnotowuje strategię pomocy technicznej przygotowaną przez DG ds. Polityki Regionalnej i Miejskiej Komisji Europejskiej; proponuje rozwijanie szerszej strategii pomocy technicznej w celu zapewnienia lepszej koordynacji obejmującej wszystkie dyrekcje generalne pracujące nad EFSI, a także działania Służby ds. Wspierania Reform Strukturalnych związane z polityką spójności, aby usprawnić udzielane wsparcie, uniknąć powielania oraz zmaksymalizować synergii i komplementarność;

7. podkreśla znaczenie pomocy technicznej w dziedzinie instrumentów finansowych, których stosowanie lawinowo rośnie, choć są z natury dość skomplikowane; z tego względu z zadowoleniem przyjmuje partnerstwo Komisji i Europejskiego Banku Inwestycyjnego w sprawie utworzenia platformy fi-compass; wzywa Komisję do usprawnienia pomocy technicznej w celu objęcia nią obszarów, w których instytucje zarządzające i beneficjenci zmagają się z największymi wyzwaniami; z zadowoleniem przyjmuje udoskonalenia techniczne Europejskiego Centrum Doradztwa Inwestycyjnego w odniesieniu do łączenia EFSI z Europejskim Funduszem na rzecz Inwestycji Strategicznych (EFIS); zaznacza jednak, że sygnałem świadczącym o zwiększonym potencjale i uproszczeniu w tej konkretnej dziedzinie powinno ostatecznie być zmniejszenie zapotrzebowania na pomoc techniczną w dziedzinie instrumentów finansowych; zaznacza ponadto potrzebę komplementarności ze środkami pomocy technicznej stosowanymi na szczeblu krajowym i regionalnym;

8. z zadowoleniem przyjmuje wsparcie udzielone państwom członkowskim w ramach instrumentu pomocy technicznej wspólna inicjatywa wsparcia projektów w regionach europejskich (JASPERS), oferującego wiedzę ekspercką państwom członkowskim, aby mogły przygotować duże projekty dofinansowywane z EFRR i Funduszu Spójności; oczekuje na sprawozdanie specjalne Europejskiego Trybunału Obrachunkowego przewidziane na 2017 r., którego celem będzie sprawdzenie, czy instrument JASPERS poprawił realizację dużych projektów dofinansowywanych przez UE i czy w ten sposób przyczynił się do wyższej jakości projektów oraz do zwiększenia potencjału administracyjnego państw członkowskich; podkreśla w związku z tym potrzebę przeprowadzenia starannej analizy sposobu, w jaki działanie instrumentu JASPERS w okresie 2007–2013 polegające na dokonywaniu niezależnego przeglądu jakości spowodowało poprawę jakości projektów i skróciło czas zatwierdzania dużych projektów przez Komisję;

9. stwierdza, że odkąd przystąpiono do korzystania z pomocy technicznej w ramach polityki spójności, nie przeprowadzono ogólnej analizy rzeczywistego wkładu pomocy technicznej; wskazuje, że wobec tego trudno jest dokonać szczegółowej oceny jego znaczenia i wkładu w odniesieniu do budowy potencjału administracyjnego i do wzmocnienia instytucjonalnego z myślą o zapewnieniu skutecznego zarządzania EFSI; apeluje w związku z tym o poszerzenie informacji

Czwartek, 18 maja 2017 r.

na temat działań w zakresie pomocy technicznej i poprawę przejrzystości tych działań, wzmocnienie roli Parlamentu w monitorowaniu i kontroli, a także przeprowadzenie głębokiej całościowej analizy wkładu pomocy technicznej w obszar polityki spójności;

10. przypomina o znaczeniu odpowiednich i ukierunkowanych wskaźników nadających się do pomiaru wyników i wpływu wydatkowania EFSI oraz dostępności pomocy technicznej z przeznaczeniem na odnośne monitorowanie; uważa, że wprowadzenie wspólnych wskaźników było pierwszym krokiem w tym kierunku, niemniej towarzyszył mu szereg niedociągnięć, takich jak nadmierny nacisk na wyniki, brak perspektywy długoterminowej oraz rozbieżności pod względem zapotrzebowania na odpowiednio dostosowane informacje; apeluje do Komisji o pilne inwestycje w usprawnienie systemu sprawozdawczości i oceny za sprawą opracowania odpowiedniejszych wskaźników, gotowych do wykorzystania w następnym okresie programowania;

11. wzywa Komisję, aby przygotowała środki oraz zasoby w celu ustanowienia pomocy technicznej z myślą o wdrażaniu unijnych strategii makroregionalnych, uwzględniając zróżnicowane doświadczenia z wdrażania takich strategii oraz wskaźniki jego skuteczności, a także fakt, że wśród uczestników tych strategii znajdują się państwa nienależące do UE oraz państwa dysponujące ograniczonymi funduszami i niewystarczającymi zasobami ludzkimi; uważa, że zapewniłoby to skuteczniejszą pomoc w przygotowywaniu dużych projektów na szczeblu makroregionalnym, które mogłyby otrzymywać finansowanie w ramach polityki spójności;

12. podkreśla znaczenie wprowadzania specjalnych środków pomocy technicznej w celu promowania procesów reindustrializacji mniej obszarów dotkniętych kryzysem, tak aby przyciągnąć inwestycje przemysłowe w zaawansowane technologicznie i innowacyjne sektory o niewielkim oddziaływaniu na środowisko;

13. wzywa Komisję do ustanowienia pomocy technicznej, tj. grup roboczych państw członkowskich, aby zapobiec opóźnieniom w tworzeniu organów i programów operacyjnych, które będą potrzebne w ramach polityki spójności w państwach członkowskich po 2020 r.;

Pomoc techniczna z inicjatywy państw członkowskich (art. 59 rozporządzenia w sprawie wspólnych przepisów)

14. podkreśla, że kwota dofinansowania UE na pomoc techniczną dostępna dla państw członkowskich w ramach pięciu EFSI w okresie programowania 2014–2020 wynosi około 13,4 mld EUR;

15. podkreśla, że pomoc techniczna w swej istocie różni się od pozostałych działań finansowanych z EFSI i że pomiar jej wyników jest szczególnie trudnym i skomplikowanym zadaniem; uważa jednak, że – ze względu na znaczenie pomocy technicznej, poziom zasobów dostępnych w jej ramach i jej potencjał – bardzo potrzebne jest strategiczne i przejrzyste podejście skoordynowane na poszczególnych szczeblach sprawowania rządów, a także elastyczność umożliwiającą zaspokojenie potrzeb wskazanych przez instytucje zarządzające w państwach członkowskich;

16. podkreśla, że weryfikacja skuteczności w 2019 r. pozwoli uzyskać wgląd w wyniki korzystania z pomocy technicznej w okresie programowania 2014–2020 oraz zapewnić ich nadejście na czas do celów dyskusji nad okresem po 2020 r.; w związku z tym wzywa do poddania efektywności i wyników pomocy technicznej szerszej debacie i analizie na etapie pośrednim;

17. wyraża zaniepokojenie faktem, że w niektórych państwach członkowskich pomoc techniczna nie dociera wystarczająco i skutecznie do organów lokalnych i regionalnych, które zazwyczaj mają najmniejszy potencjał administracyjny; podkreśla, że należy ustanowić solidne i przejrzyste kanały komunikacji między różnymi szczeblami sprawowania rządów, aby z powodzeniem wdrożyć EFSI oraz osiągnąć cele polityki spójności, jednocześnie przywracając wiarę w skuteczne funkcjonowanie UE i jej polityki; uważa, że wszyscy partnerzy w ramach polityki spójności odgrywają w związku z tym istotną rolę, oraz proponuje, aby Komisja bezpośrednio angażowała się we wzmocnienie pozycji partnerów w kolejnym okresie programowania finansowego; wzywa państwa członkowskie do znacznej intensyfikacji wysiłków służących uproszczeniu wdrażania polityki spójności, w tym w szczególności przepisów dotyczących pomocy technicznej; w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje przykład wielopoziomowego systemu wdrażania polityki spójności w Polsce (trzy filary pomocy technicznej), który umożliwia stosowanie bardziej ukierunkowanego na wyniki, skoordynowanego, strategicznego i przejrzystego podejścia oraz przynosi większą wartość dodaną; apeluje o dokładniejszą kontrolę wyników działań przedsiębiorstw prywatnych zapewniających pomoc techniczną organom administracji publicznej, aby zapobiec potencjalnym konfliktom interesów;

18. podkreśla, że pomoc techniczna ukierunkowana na rozwijanie potencjału ludzkiego musi być wykorzystana do zaspokajania wskazanych wcześniej potrzeb odnoszących się do planów rozwoju pracowników i do specjalistycznych szkoleń dla personelu;

Czwartek, 18 maja 2017 r.

19. podkreśla, że potencjał niższych szczebli sprawowania rządów jest również kluczowy dla pomyślnych wyników nowych narzędzi rozwoju terytorialnego, takich jak rozwój lokalny kierowany przez społeczność (CLLD) i zintegrowane inwestycje terytorialne (ZIT); wzywa do dalszej decentralizacji procesu wdrażania CLLD; zauważa, że choć zmierzenie efektów pomocy technicznej może być trudne, to nie jest bynajmniej niemożliwe, zwłaszcza przy uwzględnieniu stosunku korzyści do kosztów; podkreśla, że w niektórych państwach członkowskich pomoc techniczna przewidziana na ustanowienie kompletnego systemu wdrażania EFRR oraz systemu wdrażania zintegrowanych inwestycji terytorialnych wykazuje ujemny stosunek korzyści do kosztów; zauważa jednak, że wysokie koszty można częściowo wyjaśnić szczególnymi okolicznościami wymagającymi większych wysiłków, takimi jak tworzenie nowego systemu; wzywa w związku z tym do ustanowienia wyraźnie określonych mechanizmów kontroli, w szczególności w odniesieniu do nieprzejrzystych negocjacji w sprawie pomocy technicznej; przypomina o ważnej roli lokalnych grup działania, w szczególności we wdrażaniu CLLD, i uważa, że państwa członkowskie powinny udostępnić pomoc techniczną, aby wspierać ich wartościowy wkład w zrównoważony rozwój lokalny w Unii;

20. zwraca uwagę na potrzebę, aby działania w ramach pomocy technicznej obejmowały wsparcie na rzecz projektów technicznie i ekonomicznie wykonalnych, co umożliwi państwom członkowskim przedstawianie strategii kwalifikujących się do finansowania w ramach polityki spójności;

21. z niepokojem zauważa, że podczas implementacji zintegrowanych działań na rzecz zrównoważonego rozwoju miast, gdy zadania delegowane są do organów miejskich jako instytucji pośredniczących, często nie otrzymują one potrzebnej pomocy technicznej w celu zwiększenia potencjału; w związku z tym uważa, że należy zwiększyć pomoc techniczną na poziomie obszarów miejskich, uwzględniając rolę władz miejskich w polityce spójności oraz potrzebę wypracowania silnego potencjału na potrzeby dalszego wdrażania agendy miejskiej UE i paktu amsterdamskiego;

22. odnotowuje, że w okresie programowania 2014–2020 przewidziano większe zaangażowanie organów lokalnych; podkreśla, że wymaga to większych kompetencji technicznych i administracyjnych; zwraca się do Komisji, by zbadała inicjatywy i mechanizmy, które mogłyby umożliwić podmiotom lokalnym pełne wykorzystanie możliwości programowania określonych w regulaminach EFSI;

23. zwraca uwagę na europejski kodeks postępowania w zakresie partnerstwa, w którym określono potrzebę pomagania stosownym partnerom w zwiększaniu ich potencjału instytucjonalnego z myślą o przygotowaniu i wdrożeniu programów; podkreśla, że wiele państw członkowskich nie stosuje europejskiego kodeksu postępowania w zakresie partnerstwa; ponadto uważa, że należy realnie wdrożyć podstawowe zasady i dobre praktyki określone w art. 5 wspomnianego wyżej kodeksu postępowania, dotyczące zaangażowania właściwych partnerów w przygotowanie umowy partnerstwa i programów, kładąc szczególny nacisk na kwestię terminowego ujawniania odpowiednich informacji i zapewnienia łatwego dostępu do nich; podkreśla potrzebę opracowania jasnych wytycznych unijnych w celu zwiększenia spójności i wyeliminowania niepewności regulacyjnej;

24. podkreśla konieczność powierzenia pomocy technicznej, wraz z finansowaniem, wykwalifikowanym podmiotom krajowym zdolnym do zapewnienia stałego wsparcia; podkreśla jednak, że to finansowanie nie powinno pod żadnym pozorem zastępować finansowania krajowego w tej dziedzinie i że powinno dojść do stopniowego strategicznego przejścia w stronę działań wytwarzających ogólnie w polityce spójności większą wartość dodaną, takich jak budowa potencjału, komunikacja lub wymiana doświadczeń;

25. podkreśla, jak ważne jest uwzględnianie instytucji, które nie stanowią części systemu zarządzania, lecz które mają bezpośredni wpływ na wdrażanie polityki spójności; przypomina, że instytucjom tym należy zaoferować pomoc w podwyższeniu i poprawie potencjału i standardów administracyjnych przez kształcenie, wymianę wiedzy, budowanie potencjału, tworzenie sieci kontaktów oraz tworzenie systemów IT niezbędnych do zarządzania projektami; zaznacza, że większe upowszechnianie i eksponowanie rezultatów i osiągnięć uzyskanych dzięki wsparciu z EFSI może przyczynić się do odzyskania zaufania obywateli i ich wiary w projekt europejski; w związku z tym wzywa do utworzenia oddzielnej puli na komunikację w ramach zasobów przeznaczonych na pomoc techniczną z inicjatywy państw członkowskich; apeluje do Komisji o popieranie zamierności środków pomocy technicznej, aby umożliwić korzyści skali oraz finansowanie wspólnych działań z różnych EFSI;

26. podkreśla, że w celu ograniczenia nadmiernych trudności proceduralnych pomoc techniczna powinna w przyszłości koncentrować się coraz bardziej na poziomie beneficjenta / projektu, niezależnie od tego, czy dotyczy sektora państwowego, sektora prywatnego, czy też sektora społeczeństwa obywatelskiego, aby zapewnić podaż innowacyjnych i dobrze pomyślanych projektów wpasowujących się w już istniejące strategie i unikających zunifikowanego podejścia; wzywa państwa członkowskie do opracowania mechanizmów zaangażowania beneficjentów EFSI we wdrażanie

Czwartek, 18 maja 2017 r.

i w monitorowanie pomocy technicznej; zaleca, aby państwa członkowskie ustanowiły sieć punktów informacyjnych umożliwiających potencjalnym beneficjentom uzyskanie wiedzy o dostępnych źródłach finansowania, programach operacyjnych oraz procedurach otwartych, a także o tym, jak wypełniać formularze wniosków i realizować projekty;

27. wskazuje, że pomoc techniczną należy traktować jako proste i elastyczne narzędzie, które można dostosowywać do zmieniających się okoliczności; uważa, że pomoc techniczna musi przyczyniać się do stabilności projektów, czyli do ich trwałości, przez koncentrację na kluczowych dziedzinach polityki spójności i dbałość o wyniki w perspektywie długoterminowej, co dotyczy np. projektów przyczyniających się do tworzenia trwałych miejsc pracy; podkreśla w związku z tym, że pomoc techniczną można wykorzystać do testowania projektów pilotażowych obejmujących innowacyjne rozwiązania;

28. apeluje o lepszą sprawozdawczość ze strony państw członkowskich w okresie programowania po 2020 r. w zakresie typów działań finansowanych z pomocy technicznej, a także w zakresie osiągniętych wyników; podkreśla większą przejrzystość potrzebna jest do tego, by wyeksponować pomoc techniczną oraz monitorować sposoby i cele jej wydatkowania, z myślą o osiągnięciu lepszej rozliczalności, w tym przejrzystej ścieżki audytu; uważa, że należy w związku z tym rozważyć utworzenie regularnie aktualizowanej i publicznie dostępnej bazy danych obejmującej działania planowane i przedsięwzięte przez państwa członkowskie, opartej na doświadczeniach uzyskanych dzięki portalowi otwartych danych dotyczącemu EFSI, prowadzonemu przez Komisję;

29. zauważa, że w obecnym okresie programowania państwa członkowskie mogły wybrać między włączeniem pomocy technicznej jako osi priorytetowej w programie operacyjnym a specjalnym programem operacyjnym dedykowanym pomocy technicznej; wzywa Komisję do przeanalizowania z uwzględnieniem różnych struktur instytucjonalnych w państwach członkowskich, która opcja zaowocowała lepszymi wynikami oraz umożliwiła lepsze monitorowanie i ocenianie;

30. apeluje o zwiększenie korzystania z pomocy technicznej w obszarze Europejskiej współpracy terytorialnej i programów z nią powiązanych, a zwłaszcza w dziedzinie współpracy transgranicznej, gdyż obszar te mają własną specyfikę i wymagają wsparcia na wszystkich etapach wdrażania, aby wzmocnić tę współpracę i zwiększyć stabilność danych programów;

31. zwraca się do Komisji, aby uwzględniła wszystkie te elementy w kontekście przygotowywania wniosków ustawodawczych dotyczących polityki spójności na okres po 2020 r., tj. doświadczenia uzyskane w ramach bieżącego i poprzedniego okresu programowania;

32. wzywa Komisję do wdrożenia oceny ex post zarówno pomocy technicznej zarządzanej centralnie, jak i oceny technicznej podlegającej zarządzaniu dzielonemu;

o

o o

33. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie oraz Komisji.
